

BLOCKHJUL, n. 5. Hjul af ett träblock, i ett enda stycke. — *Blockhjulslavett*, --lavätt, m. 5. Lavett på sådana hjul.

BLOCKHUFVAD, a. 2. (pop. o. fam.) Se *Blockdum*.

BLOCKHUFVUD, n. 5. (fig., pop. o. fam.) 1) Ytterst inskränkt förstånd. — 2) Ytterst dum människa.

BLOCKHUS, n. 5. 1) (krigsk.) Förskansningshus för 25 till 100 man, bestående af grofva träbjelkar, vanligen några fot i jorden insänkt och med skottgluggar försedd, samt merendels öfvertäckt med jord, för att vara bombfritt. — 2) (mek.) Infattningen, hvaruti en blocktrissa, blockskifva sitter. Jfr. *Block*, 2.

BLOCKLINA, f. 1. Lina till ett block (bem. 2).

BLOCKLÄSA, v. n. 2. (fam.) Läsa öfverdrifvet mycket. Brukas om studerande. — *Blockläsning*, f. 2.

BLOCKMAKARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar block (bem. 2). — Ss. *Blockmakarverkstad*, -yrke, m. fl.

BLOCKMAKERI, n. 5. 1) Konsten, färdigheten att tillverka block. — 2) Sjelfva arbetet dervid. — 5) En blockmakares yrke.

BLOCKNÄGEL, m. 2. pl. — *naglar*. (snick.) Grof tränegel till att fästa bräder eller plankor.

BLOCKSKENA, f. 1. Skena, skoning på ett block eller på trissan till ett block.

BLOCKSKEPP, n. 5. Gammalt utdömdt och aftackladt lineskepp utan master, hvilket bestyckadt utlågges till försvar vid inloppet till en hamn, eller användes till skeppskyrka, fångskepp eller sjukskepp.

BLOCKSKIFVA, f. 1. Trissa eller skifva i ett block, omkring hvilken tåget löper.

BLOCKSTOR, a. 2. (pop. o. fam.) Ofatt stor, oformligt stor. — *Blockstorlek*, m. 2.

BLOCKSTROPP, m. 2. Vid ett blockhus häftad stropp, hvarmedelst det fästes vid det föremål, hvartill det skall begagnas.

BLOCKSVÄRJA, v. n. 5. (böjes som *Svärja*) (pop. o. fam.) Svärja ohyggligt. — *Syn*. Storsvärja.

BLOCKTENN, n. 5. sing. Tenn i block eller tackor.

BLOCKTRISSA, f. 1. Trissa eller skifva i ett block (bem. 2).

BLOCKTYG, n. 5. (mek.) Häftyg, sammansatt af flera block (bem. 2).

BLOCKVAGN, blåckvännng, m. 2. Stark vagn på fyra låga hjul, till grofva tyngders fortskaffande.

BLOCKÅTA, v. n. 5. (böjes som *Åta*) (pop. o. fam.) Äta öfverdrifvet mycket och på ett groft, obehagligt sätt. — *Syn*. Se *Storäta*.

BLOD, m. o. n. 5. sing. 1) Flytande ämne, som fyller ådrorna i människornas och djurens kroppar, samt är i ständigt omlopp, så länge lifvet fortfar; är vanligtvis rödt och varmt, men äfven hos vissa djur kallt och gråhvitt, samt har tre beståndsdelar: det röda blodämnet, blodvattnet och trädämnet. *B-ets omlopp*, *stannande*, *stockning*. *Hosta*, *spotta b. Stilla*, *stämna b. Tappa*, *astappa b. Drypande af b. Piska någon så, att b-en kommer ut. B-et steg honom i ansigtet, åt hufvudet. Blifva röd i ansigtet som en b. Ond b.*, som innehåller osunda, främmande ämnen; (fig.) agg, bitterhet, föregelse, missnöje, t. ex.: *Orättvisa vid befördrag gör, väcker ond b.*, väcker missnöje. *Kall b.*, benämning på blodet hos fiskar, m. fl., emedan den är så varm som hos de andra djuren, d. v. s.

under + 20 gr. (Fig.) *Kall b.*, besinning, lugn, t. ex.: *Med kall b. emottogo soldaterna fiendens anfall; med kall b. hörde han sin dödsdom uppläsas. Hafva varm, ung b.*, lifliga känslor, starka passioner. *Vara af, hafva het b.*, vara lättrelig, snart vredgas. *Fadrens b. flöt icke i hans ådror*, han var till lynne och karakter sin fader olik. *Göda sig med folkets b.*, frässa på folkets bekostnad. *Törsta efter b.*, vara mordiskt grym. *Det ligger i b-et hos honom*, han brås på släkten; äfv. det är något, som han har gemensamt med sina landsmän, sina stamförvändter. *Med gods och b.*, med lif och egendom. *Mitt b. började koka, sjuda, började komma i jäsnng*, jag började blifva vred. *Komme hans b. öfver ditt hufvud!* måtte hämden för hans död drabba dig! (Ordspr.) *B-et är tjockare än vattnet*, släkten är närmast, man gynnar alltid sin egen slägt framför andra. — 2) (fig.) Härkomst. *Vara af adligt b.*, *af kungligt b. Prins af b-et*, nära anhörig till det regerande huset.

BLODA, v. a. 1. Fläcka, smutsa med blod. (Fig.) *B. sina händer*, begå mord. — *B. ned*, se *Nedbloda*.

BLODAKTIG, a. 2. Till utseendet liknande blod.

BLODARTAD, a. 2. Till ämne och beskaffenhet liknande blod.

BLODBAD, n. 5. (fig.) Många människors dödande vid samma tillfälle, antingen i krig eller fred. *De uppretade Svenskarne anställde ett förfärligt b. ibland fienden. Stockholmska b-et*. — *Syn*. Nederlag.

BLODBESTÄNKAN, v. a. 2. Stänka full med blod. — *Blodbestänkande*, n. 4. o. *Blodbestänkning*, f. 2.

BLODBLÄNDAD, a. 2. Med blod uppbländad. *B-t var*.

BLODBRIST, f. 5. (med.) Brist på tillräckligt blod i en levande kropp.

BLODBRÄCK, n. 5. (med.) Svulst, förorsakad af blodutgjutning i scrotum.

BLODBUDDING, se *Blodpudding*.

BLODBÖLD, m. 5. (med.) Hård, smärtande, blåröd svulst, åtföljd af inflammation i fetthinnan och köttet, samt förorsakad af dåliga vätskor.

BLODDOP, n. 5. (fig.) Benämning på de martyrs död, som vid religionsförföljelserna dödades, innan de ännu hunnit blifva döpta. *B-et ansågs verksammare till syndernas förlåtelse, än döpelsen med vatten*.

BLODDRIFVANDE, a. 1. (med.) Säges om medel, som, vid hemorroider eller månadsrening, drifva blodet ur kroppen.

BLODDROPP, n. 5. (med.) Naturvidrig blodutömnng i jemförelsevis ringa mängd.

BLODDROPPE, m. 2. pl. — *droppar*. (I poesi och högre stil brukas äfven *Bloddroppa*) Blod i droppform.

BLODDRÄNKA, v. a. 2. 1) Lägga uti och låta genomträngas af blod. Kan någon gång i egentlig betydelse förekomma uti part. pass., men eljest sällan. — 2) (fig.) *B. ett land, en stad*, o. s. v., låta taga lifvet af många dess inbyggare.

BLODFÄNA, f. 1. 1) (under medeltiden) Blodfärgad fana, genom hvars öfverlemnande kejzars ät en länsherre förlänade rättigheten att döma öfver lif och död. — 2) (herald.) Blodrödt fält i vissa vapen, t. ex. det sachsiska, brandenburgska, m. fl. — 5) (fig.) *Strida under Christi b.*, lida för den kristna tron, utgjuta sitt blod för den.